

Rudolf Kresal:

Bela ptica

Ko je bil Vitko star sedem let, sta mu umrli oče in mati. Nikogar ni imel na vsem velikem božjem svetu. Bil je povsem sam, ves zapuščen in daleč zelo daleč od ljudi. Zakaaj hiša, v kateri je bil še do nedavna z materjo in očetom, je bila majhna, ubožna in že napold podrti kočja pod veliko goro. Ta

gori morda spet utrgala skafa, ga je kakor ukovala v zemljo. Strahoma je uogledal kvišku — in mesto drveče skale je uogledal na strehi svoje kočje veliko, snežnobelo štorokljo, ki je stala na eni sami nogi in se ponosno ozirala okrog sebe, kakor da je bil ves svet nje... Najmanj dva metra je morala bi-

gora je bila od golih skal vsa bela. In kočja je bila zaradi teh skal v neprestani nevarnosti. Skale so se dan za dnem trgale in se s truščem valile po strmih bregovih v dolino, kjer so udarjale druga ob drugo, da so od njih pršele svetle iskre.

Vitko se je velike skalne gore vse bolj bal. Od dne do dne ga je bilo bolj strah pred nenehoma se drobečim kamnjenjem, ki je kočjo venomer grozilo, da jo pokoplje pod seboj. In nikjer ni bilo nobenega človeka, nobene dobre duše, ki bi mu iz te zadrege pomagala. Kočja je bila na samem in mali Vitko se ni upal sam na pot. Nobene ceste, nobene steze ni poznal.

Tako je nekega dne hodil zelo zamišljen in žalosten okrog svoje kočje, ko je nad seboj zaslišal čuden glas. Prestrašil se je in hotel zbežati v kočjo, da bi se skril. Ali misel, da se je na

ti vsoka. — In Vitko se veliki ptici kar ni mogel načuditi. Kljun se mu je zdel neznansko velik. Na tihem je prav lepo hvalil ljubega Boga, da stoji ptica samo na eni noži. Tako n... priti k meni, si je mislil. — AM komaj da je to misel izrekel, se je velika ptica kakor da je zaradi Vitkovexa slabega mnenja bila užaljena nenadoma strašno zgenila, zrasla skoro do neba, postavila še drugo nogo na slamnato sie me in mogočno mahnila po zraku s svojimi snežnobelimi krili, da je Vitkovim očem zakrila skoro vse veliko, sinje nebo. — Tako velike peruti je imela.

Vitek je bil od samega strahu ves odrevenel. Strmel je v veliko belo ptico. — Potem pa, ko je videl, da se

ptica noče goniti s stemena, se je pomiril, udobno sedel v zeleno travo in čakal, kaj pride.

Pogum mu je rasel od minute do minute. Kmalu se je pticnim velikim, kakor prekije tenkim nogam pričel smejeti, se rogati in jo vabiti k sebi. Misli je, da ptica s takimi tenkimi nogami sploh ne more hoditi. Ampak Bog ga je za slabo mnenje o štorcklji spet kaj kmalu kaznoval. Štorcklji se je Vitkov smeh nemara res zdel že malo preveč drzen. V trenutku se je dvignila visoko v zrak — in še preden je Vitko utegnul dobro pogledati kvišku in se močni ptici začuditi, se mu je pred očmi stemnilo, na glavi je začutil nekaj kakor udarec, nekdo ga je močno potegnul za lase, zatem pa je okrog pasu začutil kakor bi se ga oprile kleščice, rezek piš mu je zavel v obraz, da ga je zazebló do kosti — nato pa je okrog in okrog njega zavladala globoka noč. — Slišal je še, kako je v gori votlo zabobnelo. Kakor v sanjah je videl, kako se je z gore utrgal silen plaz golih skal — in zdrvel naravnost na kočo. Vse ozračje se je streslo. Čuti je bilo udar na udar — in iz tal, kjer je bila še malo poprej koča, so iz grnade belih skal siknili visoko v zrak rumeni plameni. Potem je vse potihnilo. Od nikoder ni bilo slišati več votlega bobnenja.

In Vitko se je smehljaj. Vedel je, da je rešen, da leti visoko po zraku, da ga nekdo nosi v neznano, lepo deželo, tja kjer nemara ni koč ne golih gora, s katerih se trgajo pogubonosne skale.

Štorcklja ga je bila v zadnjem trenutku dvignila z nevarnih tal, vzletela ž njim pod sinje nebo in ga v kljuno nesla v neznano deželo.

Kam? Kam? se je vpraševal Vitko in objel ga je strah. Premišljeval je, ali bi vprašal belo ptico, kam sta namenjena. Nazadnje se je le opogumil in kakor velik vprašal:

»Ali slišiš,« je zavpil pod sinjim nebom leteči štorcklji v napol odprti kljun. »Ali slišiš, povej, kam me neseš?«

Bela ptica mu ni odgovorila. Dala mu ni niti ene besede. Vitko je že dolgo vpraševal. Obhajala ga je čudna tesnoba. Vpraševal je še, ko je sinje nebo že potemnelo, ko so na njem zasiale bele zvezde in jih je bilo vse več — ali velika bela ptica mu ni niti pokimala.

Vitko je pričel misliti, kaj je ptici napravil hudega, da mu ne odgovori. Misli je in misli — potem pa, o, jaz neumnež! se je zmerjal. Saj ptica ne

more govoriti, če me nese v — kljun!

Pomiril se je in se predal svoji usodi. Čudno, kako lepo se je zaupal ptici, ki ga je držala tako rahlo in lepo v kljunu, da se je počutil kakor na mehki pernici.

Letela sta vsó dolgo noč in vse više. Okrog Vitka se je lesketalo vse v zlatu in srebru. Zdaj pa zdaj je šinila mimo majhna drobna lučka. »To je zvezda!« je pomislil Vitko in se hotel ozreti za njo. Ali takoj je blisnila mimo druga, tretja in četrta — vse več jih je bilo.

Štorcklja je plavala z drobnim Vitkom med zvezdami. Letela je vse hitreje, kakor bi se bala nečesa zamuditi. Vitku je od urnega leta kdaj pa kdaj pohajala sapa. Ali štorcklja je skrbela zanj kakor dobra mati. Brž ko je opazila, da Vitku pohaja dih, da mu nedostaja zraka, je zmanjšala hitrost leta in se spustila iz silne višine niže proti zemlji. In Vitko je lažje dihal.

(Dalje prihodnje nedeljo).

Zgodba o treh prstanih

Pred mnogimi, mnogimi leti je živel na daljnem vzhodu neki mož, ki mu je bilo ime Natan. Po vsej deželi so ga poznali in spoštovali zakaj njegova modrost in njegova dobrota sta bili brezmejni. Glas o njem je prišel na uho tudi sultanu, ki si ga je dal poklicati k sebi.

»Mnogo sem že slišal o tebi. Ljudje govorijo o tvoji modrosti in o tvoji dobroti mnogo več kakor o meni in o vsem, kar imam. Če si res tako moder, kakor pravijo, tedaj mi boš lahko odgovoril na vprašanje, ki mi že dolgo roji po glavi. Toja najprej mi povej, ali si res žid.«

»Da,« je odgovoril modrijan.

»In veruješ v svojo vero?« je nadaljeval sultan.

»Da, verujem, prav tako kakor ti v svojo,« je rekel žid.

»Kako je potem mogoče, da oba, ki sva mnogo razmišljala o svojih verah,

verujeva različno in da so vrhu tega še kristjam, ki imajo spet drugo vero, ko mora biti vendar edinole ena vera prava in resnična?*

»Odgovoriti ti hočem,« je rekel modri mož. »S pravljico ti bom najlažje odgovoril.

Živel je nekoč oče, ki je bil zelo bogat; imel je mnoga posestva in tri sinove, ki naj bi po njegovi smrti vse podedovali. Toda nobeden sinov si ni

želel denarja ali posestev, nego vsak je hotel le prstan, ki je bil že več ko dve sto let v rodbini in katerega je vsak oče podaril svojemu najljubšemu sinu. Vsi trije sinovi so si želeli ta prstan zakaj vsak je hotel biti očetov najljubši sin.

Prstan je bil izredno lep in bleščal se je v vseh barvah. Če si ga gledal ob plamenu, nisi mogel dognati, kaj se sveti bolj, plamen ali prstan. Prstan pa ni bil le lep, ampak so mu ljudje tudi pripisovali posebno čarobno moč, češ, kdor nosi ta prstan, postane zelo moder in dober, tako da je Bogu in ljudem všeč.

Ker je oče ljubil vse tri sinove enako, se ni mogel odločiti, komu naj podari prstan. Zato je šel k znamenitemu zlatarju in mu naročil:

»Napravi mi dva taka prstana, kakršen je moj, ki ga nosim na desnici, da jih ne bo mogoče ločiti drugega od drugega. Potem bom podaril vsakemu sinu prstan, da ne bo nobeden žalosten!«

Zlatar je mesece in mesece premišljeval, preden je našel tako snov, ki je bila popolnoma podobna čarobnemu prstanu. Ko je svoje delo končal, je nesel vse tri prstane očetu. Izdelal je oba prstana tako natančno, da ju tudi oče ni mogel več ločiti od pravega. Podaril je vsakemu sinu enega in kmalu nato umrl.

Bratje so se prepirali, kdo izmed njih je dobil pravi prstan. Naposled so šli k sodniku in ga prosili, naj on odloči, kateri prstan ima čarobno moč.

In modri sodnik je dejal:

»Kateri izmed vas je bil očetov najljubši sin?«

Bratje so molčali.

»Videti je, da ljubi vsak le samega sebe,« je nadaljeval sodnik. »skoro je tako, kakor da pravega čarobnega prstana, ki podeli svojemu nositelju modrost in dobroto, sploh ni med njimi. Svetujem vam tole: vsi trije prstani so enako lepi, zato naj vsak izmed vas verjame, da ima njegov prstan tisto čarobno moč, ki napravi človeka dobrega. Potem boste lahko živeli tako, da boste Bogu in ljudem všeč. Vsak naj pusti svoja brata, da verjameta v svoja prstana, zakaj tudi njima je bil oče dal enaka prstana. Vsi morete edinole verjeti, zakaj vedeti ne morete. Če boste poslušali moj nasvet, boste kmalu spoznali, da ne more samo čudež napraviti človeka dobrega in pravičnega.

Končal sem,« je rekel modri žid.

Sultan je vstal in dejal:

»Tvoja pravljica je zelo lepa in mišlim, da imaš prav. Tisti trije prstani pomenijo tri vere, staro židovsko, katoliško in mohamedansko, in nihče ne ve, katera vera je prava. Vsak naj spoštuje svojo vero, toda tudi svojih bratov ne sme žaliti, če verujejo drugače, zakaj tudi oni so prejeli svojo vero od očeta, ki jih je ljubil. Če bo vsak živel v veri, da je njegov prstan pravi, tedaj bo živel tako, da bo Bogu in ljudem drag. In po tisočletjih nas bo Bog sam sodil. Dotlej pa naj veruje vsak zemljan, da je njegova vera prava! In vsak posameznik naj izkuša z modrostjo in dobroto dokazati resnico svoje vere!«

T. R.:

Voščilo mamici za god

Mamica ljuba,
svoj god Ti praznuješ,
z nami vesela
se danes raduješ.

Kaj naj prinesem
Ti jaz v darilo?
Samo hvaležnost
bo moje plačilo.

Drugega danes ne morem ti dati
kakor te cvetke, ki naj povedo,
da sem ves srečen, ljubljena mati,
in mi besedice gladko teko.

K. M.

Slepec in njegov zaklad

Zivel je nekoč slepec, ki je bil zelo pameten mož. Imel je sto zlatnikov in ker se je bal, da ne bi prišli tatovi v njegovo hišo, se je odločil, da zakoplje zlatnike na svojem vrtu.

Ponoči ko je bilo vse tiho, je vstal in nesel zlatnike v esenem zabojčku na vrt. Pod lipo je izkopal jamo, v katero je položil zabojček in jo spet zasul.

Njegov sosed, pekarski mojster, je videl slepca in njegovo početje. Komaj je bil slepec izginil v hišo, že je sosed ukradel zlatnike in jih odnesel v svojo hišo.

Nekega dne je hotel slepec vzeti nekaj zlatnikov iz zabojčka. Šel je k lipo in začel kopati. Našel je zabojček prazen. Premišljeval je nekaj trenutkov in kmalu je bil prepričan, da mu je gotovo sosed ukradel zlatnike.

Slepec je spet zagrebel jamo in hitro odšel k pekarskemu mojstru.

»Vprašati vas hočem za svoj mojster,« je rekel slepec.

»Nu, le vprašajte!«

»Sto zlatnikov imam!«

»Joj, srečen človek!«

»In te zlatnike sam zakopal na svojem vrtu.«

»To ste prav storili,« je rekel pekarski mojster.

»Zdaj pa vedno mislim na to, da mi jih lahko kdo ukrade.«

»Kje neki!«

»Mislite? Stvar je namreč taka. Imam še sto zlatnikov in zdaj ne vem, ali

naj jih zakopljem na istem kraju.«

»Zakaj pa ne! To je najbolj pametno!« je hitro odgovoril sosed.

Slepec se je zahvalil za svet in odšel domov. Komaj se je solnce skrilo za gorami, že je odhitel pekarski mojster z zlatniki na slepčev vrt in jih spet položil v zabojček, da bi lahko drugo noč odnesel dvojno vsoto.

Ko je slepec slišal, da je sosed odšel, je hitro stekel na vrt in izkopal zabojček. Zdaj so bili zlatniki spet v njegovi posesti in vesel jih je odnesel v hišo.

Odslej je hodil sosed vsako noč gledati pod lipo, a jama je ostala prazna.

Tako je prišel lastnik na lep način do svojega denarja in je obenem dokazal, da slepec časih več vidi kakor tisti, ki ima zdrave oči.

L. N. Tolstoj:

Najboljše hruške

Gospod je poslal slugo po hruške in mu dejal: »Kupi najboljše hruške!« — Sluga je prišel v trgovino in zahteval hruške. Trgovec mu jih je dal, toda sluga je dejal:

»Ne, dajte mi najboljše.«

Trgovec je odvrnil:

»Pokusi eno in videl boš, da so dobre.«

»Kako naj to vem,« je dejal sluga, »če bom pa pokusil eno samo.«

Odgriznil je od vsake hruške nekaj in jih prinesel gospodarju. Tedaj ga je gospod nagnal.

Vrtnar in njegovi sinovi

Vrtnar je hotel svoje sinove naučiti vrtnarstva. Ko je umiral, jih je poklical k sebi in jim dejal: »Evo, otroci, ko umrem, poiščite v vinogradu, kar je tam skrito.« — Otroci so mislili, da je tam zaklad in so pričeli po očetovi smrti riti po zemlji ter jo vso prekopali. Zaklada niso našli, toda zemljo so v vinogradu tako temeljito prekopali, da je rodila mnogo več. Postalni so bogati.

P. B.:

Zgodba o duši, vragu in želvi

Ob morju je živela želva. Bila je že tako stara, da je njen oklop obledel in bil belorumen kakor sionova kost. Dan za dnem je poležkovala na solncu. Momljala je z brezobzornimi čeljustmi in brez izraza gledala za helimi ladri, ki so polzela na obzorju čez sivo morje. Ko se je zvečerilo, je počasi vstala in se namerila k morju. Ko je prišla do robu,

kjer so ji prvi valovi ovlažili noge, je za hip zastala, globoko potegnila sapo, potem pa se vrgla v bivolico in šumeče zaplavala kakor motorni čoln. Tako je živela želva leta in leta. Pila je solnce. Plavala po morju. Jedla, spala in rastla. Bila je največja želva tistega morja.

Kdor jo je videl, je verjel: »Kako srečna žival je to. Vse njene želje so ji izpolnjene. Samo živi. Živi!«

Želva je ležala dan za dnem na solncu. Ni se ganila. Njene drobne oči so se zajedale v obzorje, čez katero so polzela bela jadra. V njej pa je bilo prazno. Vedela je, da je njen namen, da zraste velika in močna. Ko bo čas, bo zvedela, kaj je njeno delo. Dan za dnem je čakala želva na sinastem morskem obrežju, da ne zamudi svojega trenutka.

Nekega dne je pred njo drobno završalo. V vrtnec se je zavila sipa, in se spet razpršila. Pred želvo je stal vrag. Ves rdeč je bil. Tenko poraččen z redko dlako. Male rožičke je prikrikl s čopom las. Globoko se je priklonil želvi. Prijazno se je nasmejal. Sladko je dejal:

»Želva, silno me veseli, da sva se danes vendar srečala. Nešteto lepega sem čul o tebi. Pa nikdar nisem našel poti.«

Vročje je spreletelo želvo. Vedela je,

danes je prišla njena ura. Premišljeval je odgovorila:

»Kaj se lažeš. Povej rajši, kaj želiš.«

Vrag se je prekopicnil od ponarejenega veselja, da je prašila sipa na vse strani.

»Vidiš! Nič se ne lažem!« ji je vneto zatrjeval. »ves svet pozna tvojo močrost. In sama si mi jo pravkar pokazala, ko si me vprašala, zakaj sem prišel.«

Neololiko nestrpneje je vpraševala želva:

»No tak! Povej že vendar.«

Vrag je globoko dihnil. Malo je pom...al. Privzdignil je nogo in si otrel pesek izmed prstov. Potem je prežalostno pogledal in prikimal:

»Prav imaš. Potrebujem te. Da, da, hudi časi so. Težko je dandanes izterjati dolgove. Tjale na morje mi je ušel dolžnik. Nikdar ga nisem mogel doseči, ker ne znam plavati...«

»Tako je, če se ne goji sporta.« ga je lahno pokarala želva.

»Vem, vem! Zato te prosim, če bi te smel zajediti in bi me prenesla čez morje tja do one ladje.«

Vrag je pokazal drobno svetlo piko na obzorju.

»Pojdiva.« mu je odgovorila želva. Počasi je vstala in šla k morju. Vrag pa se je pognal in se zaletel na njen hrbet. Šumeče se je spustila želva v valove. Na vse strani so prhnile vodne kaplje. V drobnem dežju so se vsule na vraga, da je zatulil in se zvil:

»Hu, to peče! Želva, prosim te, pazi! Sem občutljiv za vodo...«

V zatohli kabini je ležal star mož. Tri dni je že umiral. Umrli še ni, čeprav je željno klical smrt. Ko je bil še mlad, je bil reven ribič. Dan za dnem je vlačil mreže iz morja. Za ribe je kruha dobil za sebe, za ženo in dete.

Po so prišli neplodni dnevi. Prazne so bile mreže. Kamenje jih je trgalo. Brez kruha se je vračal domov. Žena je bledela. Dete je vekalo.

Tedaj je stopil vrag k njemu.

»Mošjno zlata za boro dušo čez trikrat sedem let!«

Udarila sta v diam. Vragova je zapekla kot rdeče železo.

Leta so tekla Dete je raslo. Do modrega moža je doraslo. Vse knjige je poznal ribičev sin. In mu je oče povedal svojo obljubo in zavezo.

»Ladjo si steši. oče iz hrastovega lesa. Z njo se na morje podaj. preden bo minil rok. Rdeči vrage so ognjeni. Voda jim je smrt. Zato se vode boje.«
»Zgradih so ladjo Bela jadra je razpela in odšla na morje.

»Kje je ribič?« je rentočil vrag. »Pošteno sem mu dal denar. Pošteno hočem njegovo dušo!«

»Vzeml si jo! Tam na ladji je oče. Kar k njemu stopi.«

Trikrat sedem let je čuval vrag. kdaj bo ladja prišla k bregu. Trikrat sedem let ni stopil ribič na kopno. V viharjih in v tišinah se je zibala njegova ladja vrh morja.

Zdaj pa je prišla smrt. Se malo in ušel bo vragu. Truden je že bil ribič strahu. Zato se je razveselil, ko je začutil, kako ga kliče smrt k slovesu. Kot bela meglica je vstala duša iz njegovega srca. V zadnje je poljubila posonele ustne in se pognala na pot k nebesom. —

Kakor hropeč motorni čoln je zašumelo ob ladijskem boku.

»Hej — ho, mornar spusti vrv!«

Nagnil se je mornar čez ograjo.

»Koga iščeš, vrag?«

»Kaj počne tvoj gospodar? Trikrat sedem let ga že iščem. Danes sem ga posečil.«

»Le vstopi, rdeči vrag. Tukaj je gospodar. Morda ti bo odgovoril, čeprav veliko molči.«

»Ribič, daj mi svojo dušo!« se je sklonil vrag. Potem pa je divje odskočil. »Prepozno! Mrtev je!«

Planil je na krov in skočil želvi na vrat

»Hitro nazaj na kopno! Hitro! Da mi ne uide duša!«

Želva se je pomišljala:

»Pusti revno dušo, naj ima pokoj! Trikrat sedem let je bežala pred teboj! Pusti jo!«

Ostre kremplje je zasadil vrag želvi v vrat: »Hitro plavaj! Mudi se.«

Vse počasneje je polzela želva po morskih valovih. Vrag se je penil od jeze. Mali valovi so lizali po oblem želvinem hrbtu vse do vrage. Kakor kaplje na razbeljeni železni plošči so zacvrčali, ko so se ga doteknili. Le počasi je plavala želva naprej. Vrag je zmerjal in

klel. Nič ni pomagalo. Vrag je prosil in jokal. Želva je gnala le eno:

»Pusti ubogo dušo. Dovelj je trpela.«

Le še malo je do brega. Tedaj so se širom odprla nebeška vrata. Zlata luč je planila skozi upe. V zlato goričo je stopila duša.

»Prepozno sem!« je zavreščal. »po tvoji krivdi, želva!«

Do konca ji je zasadil žareče kremple v grlo.

»Da sem rešila ubogo dušo, sem živela.« je pomislila želva. Potem pa se je potopila kakor kamen. Zacvrčalo je.

Črn mrtev vrag je ležal na mrtvi želvi na dnu morja.

Sale za male

Mali Pepček je bil znan po vsej vasi, da laže, kadar le usta odpre. Pred nekaj dnevi je prišel stric iz Amerike k Pepčku na obisk.

»Nu, Pepček, ali je res, da tako lažeš?« ga je vprašal stric.

»Menda bo že tako,« je odgovoril Pepček in se hudomušno nasmehnil. Stric ga je gledal in kar verjeti ni mogel, da bi znal tak majhen otrok lagati.

»Dobro, Pepček,« je rekel stric, »če se zlažeš, preden bom štel do tri, ti podarim dolar!«

In Pepček je rekel, ne da bi dolgo premišljeval:

»Dragi stric, obljubil si mi dva dolarja!«

In stric mu je takoj moral izplačati — tr

*

Marica in Majda sta dobri prijateljici. Majda je zelo praznoverna. Na cesti srečata črno mačko in Majda vpraša z boječim glasom:

»Ali ne misliš tudi ti, da pomeni črna mačka nesrečo?«

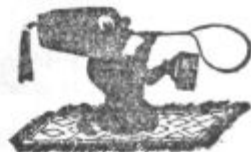
»O da,« pravi Marica, »za miši prav gotovo!«

*

Mihec je bolan. Mamica ga vede k zdravniku. Zdravnik vzame slušalko v roke in veli Mihcu:

»Nu, reci trikrat tri in trideset!«

»Devet in devetdeset,« se odreže Mihec.

Kaj pišejo Lutroučki?

Ko je bilo pri nas vse polno snega, smo se zbrali na našem dvoršču in smo postavili snežnjaka. Prinesli smo s seboj počen tonec in koren. Kmalu smo napravili velike kepe in jih sestavili. Joj, da bi vedeči, kako lep je bil naš snežniak! Reš, Vam je lahko žal, da ga niste videli!

Lojze Klarič, uč. IV. razr.
v Štorah.

Ne spominjam se več, koliko sem bil star, ko sem se prvič vsedel na sani in zdrčal po klancu navzdol. Trije smo sedeli na tistih saneh in lahko si mislite, kako smo se smejali in vpili, ko smo se prekopienili v sneg. Ta dan mi je ostal v najlepšem spominu.

Anton Auer, uč. V. razr. na Vrtači
v Ljubljani.

Zimo imam zelo rad. Vsa zemlja je pokrita s snegom in lačni ptički letajo v bližino človeških bivališč, da si poiščejo hrane. Ptice selke so že davno odletele na jug. Studenci in bajerji so zmrznili in zdaj se otroci pridno sankamo in drsamo po snegu in ledu.

Tontek Kržišnik uč. III. razr.
v Žirih.

Letošnji sneg mi je prinesel obilo zabave, obenem pa tudi precejšnjo katastrofo. Sam sem si iztesal smučī, kakor sem pač vedel in znal. Posebno moderne in lepe seveda niso bile. Nekega dne sem šel popoldne v družbi svojih prijateljev na smuko. Pogumno sem se spustil po bregu navzdol. Toda, joj, preloj! nenadoma mi je zmanjkalo tal pod nozami in štrbunknil sem v bližnji potok kolikor sem dolg in širok. To res ni bilo prijetno! Ves moker sem tekel domov in mama ni štedila s stepačem.

Ivan Turnšek, uč. VI. razr.
Trbovlje - Vode.

Letos sem bila prvič na drsališču Miri-je. Dolgo sem prosila mamico, da mi je kupila drsalke in naposled je uslišala mojo prošnjo. Starejši brat me je spremil na drsališče in me je učil. Komaj sem stopila na led, sem tudi že sedela na niem. In potem sem padla še mnogokrat, a veselja nisem izgubila. Zdaj mi gre že mnogo boljše in se zelo rada drsam.

Špela Gogala, učenka I. razr. real. gimn.
v Ljubljani.

Za Božič sem dobil smučke. Dolgo se nisem mogel smučati, ker nisem imel palc. Zdaj jih že imam. samo snega je premalo. Upam, da bo zima še dolga in da bo zapadlo še veliko snega!

Bogomil Mehor, uč. IV. razr.
v Mariboru.

Letos sem se učil drsanja. Prosil sem svojega soseda, da mi je posodil drsalke. Hitro sem stekel na drsališče, kjer je bilo že vse polno otrok. Komaj sem stopil na led, sem padel, da sem se komaj pobral. Toda ta padec mi še ni vzel poguma. Drsal sem se sem ter tja, padal in se pobiral, dokler nisem priletel s tako močjo na led da se je udrl in sem padel do vratu globoko v vodo. Tudi to me ni motilo in drugi dan sem šel spet na drsališče. To pot mi je bila sreča bolj naklonjena in kmalu sem se naučil držati ravnotežje na ledu.

Hinko Haas, uč. I. razr. gimn.
v Celju.

Sankanje je za moj okus najlepši sport. Ker ni v naši okolici nobenega pripravnega hriba za sankanje, smo se peljali k Sv. Bojfenku, ki leži na precej velikem griču. Peljali smo se tja s sanmi. Zadal smo privzeli dvojce sank in smučke. Konj je hitro tekkel in kaj kmalu smo bili na cilju. Najprej sem preizkusil smučī. Dvakrat sem pošteno padel, potem sem se pa raje oprijel sank. Tekli smo na breg in potem — hajdi, navzdol. Bilo je zelo prijetno. Čas je hitro minil, padel sem tudi nekaikrat in drugi dan so me pošteno bolele kosti.

Mlinarič Branko, uč. I. razr. real. gimn.
v Ptujju.

Prav rad smučam po naših hribih. V soboto, 29. januarja sem se šel s svojo učiteljico smučat. Seveda sva večkrat padla v sneg, a to naju ni motilo. Pri smučanju se pozabi na vse in šele ko sem prišel domov, sem čutil, da sem lačen in zaspan.

Bohn Ado, uč. ? razr., Nova vas pri Raketu.

Razen čim in sence imamo v Hrastniku tudi veliko veselja in smeha. Kadar sneg pokrije naše hribe, tedaj je tam vse živo. Kdor zmore, si nabavi smučī ali pa sani, drugi pa si sami napravijo smučī iz dog starega soda. Nekega dne me je atek zjutraj prebudil in mi povedal, da je zapedel sneg. Joj, kako sem bila vesela! Hitro sem tekla na poistrešje po svoje sanke in zdaj me je po vseh hribih dovolj.

Tatjana Čander, uč. IV. razr. v Hrastniku.

Kakor navadno, sem se šel tudi pred nekaj dnevi sankat. Drčali smo po cesti navzdol in bilo je prav lepo. Toda pregovor pravi: Nesreča n'koli ne počiva. Tako se je tudi zgodilo. Po cesti je pridiral avtomobil. Skušal sem ustaviti svoje sanke, a to se mi ni posrečilo. Avtomobil se je ustavil in jaz sem s sankami zavozil vanj. K sreči se mi ni nič zgodilo. Doma seveda nisem ničesar povedal, ker sem se bal šibe.

Pleunik Rudolf, uč. V. razr.
v Dravogradu.

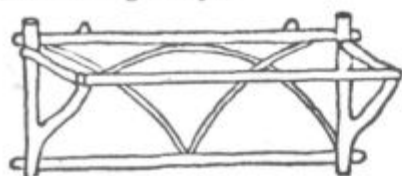
Kateri časnik čitate najrajši?

Janez, romar, omara, ladja, usoda, ogorek, dninarica, Marija, tehnika, alfa. Postavi gornje besede drugo pod di o tako da boš našel v začetnicah ime priljubljene mladinske lista.

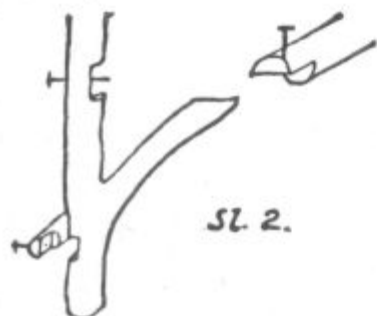
Za spretnne roke

Obešalnik za brisače

kakršnega vidimo na sliki 1 si lahko sami napravimo iz vej oziroma palic, ki ju narežemo v grmovju.

SL. 1.

SL. 2.

Slika 2 nam kaže, kako je treba osamizne veje obrezati, da jih je lažje svezati. Zbijemo jih s tankimi a dolgimi žeblički. Na zadnjo stran obešalnika pribijemo tri vrbove šibe upognjene tako, kakor vidimo na sliki.

Ves obešalnik napravimo iz neobčujenih palic in vej, le ono palico, na kateri bo visela brisača, lepo obelimo in zgledimo s ostrim steklom.

Rešitev križaljke »V snegu«

Vodoravno: 2. aj, 4. gnev, 6. Reza, 7. kozel, 8. meri, 9. ako.

Navpično: 1. Janezek, 3. jezero, 4. gromad, 5. vali.

Rešitev skrivalnice
lev, svak, leča, valček.

Rešitev številnice
Zlatorog.

Dušan Vargaron:

Bolno dete

Mamica, mesec ves drug je nocoj,
dvigni me, pojdi ah, k oknu z manoj:
rad bi ga tipal po bradi.

Saj nima brade, le zvezde bleste,
daleč so, sinko, ne prideš do dne:
kdo ti stezico pogladi?

Mamica, veter bo pihal na pot,
pesek pred mano rahljaj bo povsod:
tja do nebesne ograje.

Veter že davno je pihnil skoz vas:
nisva ga čula, ne ti in ne jaz —
kdo ve, kje listje zdaj maje?

Mamica, kaj se ti v očkah blesti?
Reči, zakaj jih pokrivaš z dlazami?
Skloni se k meni v odeje!

Sinčju je boljše, on sanja, ne ve:
mesec odplul je, a Njeno srce
spet za solzami se žameje.

Dopolnjevalka

I
— — — — st
— — — — st
— — — — st
— — — — st

II
Vstavi namesto črtice črke.
I—II: narodni ples.

Zlogovnica

a, za, la, ka, ma, ma, na, ka, fran,
bran, ru, šu, ro, ur, že, lija, čiš, e.

Zloži iz gornjih zlogov sedem ženskih
krstnih imen.

Če pravilno postaviš besede, drugo
pod drugo, boš našel v začetnicah ime
tekočega meseca.

Rešitev kvadrata

1. Sora, 2. oral, 3. Raša, 4. Alah.

Posetnica

Jon Simra

V vročo Afriko se pelje ta gospod,
da reši tam poganski rod.